

Liefde mag dan het minst weegbare zijn in de wereld, het is wel het enige op dit moment

Uit Knack Weekend van 21 oktober 2020

Jean-Paul Mulders Jean-Paul Mulders mijmert in zijn column over de dingen des levens.

Een vriendin stuurt dat ze zich een beetje moe voelt: 'Slecht geslapen, veel nachten na elkaar. En nu ben ik er ongelukkig van.'

'Ondanks S.?' wil ik weten. S. is de nieuwe man die onlangs in haar leven is verschenen.

'Daardoor juist', schrijft ze. 'Soms ben ik in de zevende hemel, soms in paniek. Vandaag is het paniek.'

'Waarom paniek?'

'Ik weet het niet goed. Schrik om mij te smijten. Het voelt als een vluchtreflex en dat is niet prettig.'

'Noemen ze dat geen bindingsangst?' vraag ik. Daar heb ik zopas een verhelderend boek over gelezen. *Liefdesbang* is de titel. Het leek wel voor mij geschreven. Ik doorgrondde patronen die mij al een leven lang parten spelen.

'Ik heb vooral geen zin meer om in de klauwen van een foute man terecht te komen', schrijft zij. 'En ik denk dat ik dat zelf niet zo goed kan inschatten.'

'Voelt er dan iets fout aan hem?' stuur ik. Met de emoji die op de schreeuw van Edvard Munch lijkt.

'Dat moet je dus aan mij niet vragen. Misschien moet ik hem eens naar jou laten komen voor een sollicitatiegesprek.'

'Hahaha', doe ik. We lachen tegenwoordig meer online dan in het echt. 'Dat zie ik wel zitten. Het zou een nieuwe job kunnen worden.'

'Ja!' doet ze enthousiast. 'Een gat in de markt. Er zijn massa's vrouwen die op foute mannen vallen, daar onzeker van worden en met plezier jouw deskundig oordeel zouden willen horen.'

Het is waar dat ik een klare kijk heb op de liefde, zolang er geen gevoelens van mijzelf in het spel zijn. Mocht ik opnieuw beginnen, ik zou mij verdiepen in de poelen van de menselijke psyche. Het lijkt me wel iets: een soort voorafgaandelijke filtering om mensen de beproeving te besparen van een onzachte ontmoeting met een narcist of borderliner. Een screening met diepte-interviews en leugendetectors.

Dat is een absurde gedachte. Maar is het niet nog absurder dat wij reviews lezen van hotelkamers en broodroosters, maar ons op de liefde storten zonder voorkennis van zaken; puur vertrouwend op ons buikgevoel? Het lijken allemaal normale mensen daarbuiten, met een navel en twee oorschelpen. Maar onderhuids loeren geheimzinnige stoornissen en angsten. Sommigen van ons achterhalen pas op hun vijftigste wat er een leven lang verkeerd is gegaan. Anderen komen daar nooit achter.

'*The proof of the pudding is in the eating*', stuur ik niettemin naar mijn vriendin, luchtig als een dessertje. 'Het heeft geen zin je prille gevoelens te vergallen met gepieker en twijfels. Ik zou de kat uit de boom kijken en leven met voortschrijdend inzicht.'

Ik vind dat een prachtig concept, voortschrijdend inzicht. Het bedekt fouten uit het verleden met de mantel der liefde en wordt gretig misbruikt door politici.

Ik wil mijn vriendin niet ontmoedigen. Meer dan ooit geldt in tijden van corona: liefde mag dan het minst weegbare zijn in de wereld, het is wel het enige. Dus schrijf ik ' *go go go girl!*', en gooi er een tegelwijsheid tegenaan van de schrijver met de heerlijke naam William Somerset Maugham. De grootste tragedie van het leven is niet dat mensen sterven, maar dat ze ophouden lief te hebben.

'Hahaha', stuurt ze.

**De grote tragedie
van het leven
is niet dat mensen
verdwijnen,
maar dat ze ophouden
lief te hebben.**

William Sommerset Maugham
1874-1965

**Liefde
is een grove overdrijving
van het verschil
tussen die ene persoon
en alle anderen**

George Bernard Shaw
1856-1950